

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τριάκοντα καὶ μία τοῦ Γεννάου,
καὶ τὸ Ναυτοδικεῖο ὑπὸ ποδάρι.

**Τοῦ Κόκορ ἡ δίκη,
τρουάρα καὶ φρίκη.**

**Σύντομος εἰσαγωγὴ,
ποῦ τὴν δίκην ἐξηγεῖ.**

Ἄκτις ἡλίου, φῶς χρυσοῦν ἡμέρας φαεινῆς,
σὺ φώτισε τὴν αἴθουσαν τῆς δίκης τῆς κλεινῆς,
μέ τούτην δὲ καὶ σήμερον λαμπρότητα φανοῦ
μ' ὄσσην καὶ τότε ἔφάνης,
ὅταν ὁ Στόλος ἔπλεε πρὸς τὸ Καραμπουρνοῦ
θαλασσομάχος πλάνης.

Καὶ τότε κατεφώτισε γλαυκῆς θαλάσσης πόντον,
ποῦ σκάφη τὸν νηλᾶκωσαν Μοιράρχων βαρυβρόντων,
ἀνδραγαθίας δὲ κι' αὐτὸς
ἐξύμνει θαυμαστάς,
κι' ὁ Κόκορης ὡς ἀετὸς
ὑπὲρ ἰστίᾳ στὰς,
ἐκλαζε «προδιδόμεθα» μέ λαλιὰν ὀξεῖαν,
παιάνων ἀνταξίαν.

Καὶ τότε κατεφώτισε τῶν Τούρκων ἀχυρῶνα
κατὰ τὸν Πλαταμῶνα,
καὶ τοῦτον ἐβομβάρδισε διὰ κενῶν ὀρίδων
ὁ Στόλος τῶν ἐλπίδων,
οὐ μὴν κατεβομβάρδισε κι' εἰς τὴν Αἰκατερίνην
ἀπλῶς κι' ἐκ τοῦ προχείρου
δέσματος πυκνὰς ἀχύρου,
καὶ νικητῆς ἡλάλαξε τρισέβδοξον εἰρήνην.

Καὶ βομβαρδίσας κρατερῶς τοσαύτας ἀποθήκας
καὶ κουρασθεὶς ἀπὸ πυρᾶ
πρὸς τῆς Σκιάθου τὰ νερά
ὀλοταχῶς ἐπόδισε κι' ἐδιηγείτο νίκας,
κι' εἰς ἀλειάν ἀστακῶν κι' ἐχίνων ἐπεδόθη
κι' ἐξεπληροῦντο δι' αὐτῆς μακρῶν αἰώνων πόθοι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Δώδεκα κι' ἑξακόσα,
δίκη φρενητιῶσα.

Ἦν δὲ Λεβίδης Ὑπουργὸς ὑπερμολχῶν ἀτρύτως
καὶ πρὸς Σαχτούρην γράφει :
«ἀμέσως βομβαρδίσατε τὸ πᾶν ἀδιακρίτως,
μὴν κάνετε νισάφι.»

Πλὴν ὁ Ναύαρχος ἐφέρθη μέ διάκρισιν μεγάλην
κι' ὁ Λεβίδης γράφει πάλιν :
«μὴ φεισθῆτε μηδενός,
καὶ γενέσθω παραχρῆμα
πᾶς πολέμιος σανὸς
τοῦ βομβαρδισμοῦ σας θύμα».

Πλὴν ὁ Ναύαρχος κι' ἰδὼ
ἔδειξε πολλὴν φειδῶ,
καὶ κηδόμενος τῆς Μοίρας
δὲν ἀπῆρε τὰς ἀγκύρας.

Εἰς τὴν Σκιάθον ἐκεῖ
μόνο μέ τὴν ψαρκὴ
περιμένει φλογερὸς
νῆλθη πρίμος ὁ κατερός.

**Ἀντιστροφὴ δευτέρα.
τῆς πρώτης γοργοτέρα.**

Εἰς προγόνων ἑσάφη
ποῖαι πάλιν τιμαί,
ὅταν ἐνόξα σκάφη
καταθέτουν χαμαί
τῷ Διὶ τῷ Τροπαίῳ τῶν λαφύρων τὰ τέλη,
τὰς κενὰς τὰς ὀρίδας, ἀστακούς κι' ἕνα χέλι.

Μὲ τί λάφυρ' ἀθρόα
ἐορτάζουν τὴν πάλιν,
ὁ δὲ Κόκορης πάλιν
προδοσίαν ἐβόα,
ὁ δὲ Πόντος ἐρρόχθει,
καὶ Ναυάρχων κλεινῶν

ἀνταμείβονται μόθοι
δι' ἐξάλλων φωνῶν.

Ἐσελάγισεν ὁ θόλος
θολωθέντος οὐρανοῦ,
ὅταν ἐπλευσεν ὁ Στόλος
κατὰ τὸ Καραμπουρνό.

Ἦσαν ὅλα μιὰ χαρά,
δόξα γύρω των αὐλεῖ,
κι' ἐπυρπόλουν τὰ νερά
μπουρλοτιζέρον δαυλοί.

Πλὴν τυφὼν ἐκ τῆς θαλάσσης ἐπισκήψας ἀδοκῆτως
παρημποδίσεν τὰ σκάφη,
ποῦ δὲν ἔκαναν νισάφι,
τὸν ντουινὰ νὰ βομβαρδίσουν ὅπως πρὶν ἀδιακρίτως.

Πίσ' ὁ Ναύαρχος φωνάζει πρὸς τὴν εὐδρομον τὴν Μοῖραν,
πρὶν μᾶς εὖρη συμφορὰ,
καὶ τὸ φύσημά των πῆραν
γιὰ τῆς Σκιᾶθου τὰ νερά.

Ἐρί πάλι γιὰ τὴν Σκιᾶθον νὰ φαιρῶμεν κταπόδια,
καὶ μουντζώσετε τοὺς Τούρκους, τέτοια κτήνη, τέτοια βώδια.

Ἰδατε, μεγάλο καὶ νοῦ
νὰ φωνάζουν οἱ διαβόλοι :
«ρίχτε τὸ Καραμπουρνό
καὶ τραβάτε γιὰ τὴν Πόλι ;»

Ἀδιακρίτος ὁ Στόλος πουθενὰ δὲν θὰ φανῇ,
φθάνουν σάκκοι καὶ σανοί,
κι' ὁ Λεβίδης ἄς προστάξῃ :
«βομβαρδίσατε μὲ τάχος»,
ἀπὸ τέτοια δὲν σκαμπάζει,
δὲν ἔγεννηθηκε ναυμάχος.

Κι' ἂν θέλῃ σώνει καὶ καλὰ τὰ κάστρα νὰ προσβάλλῃ,
εὐθύς κι' ὀλοταχῶς
ἄς ἔλθῃ μοναχός
μ' ἐκεῖνο τὸ Καραμπουρνό τὸν σβέρκο του νὰ βγάλῃ.

Νομίζει τὸ Καραμπουρνό πῶς βομβαρδίζειτ' ἔτσι,
ποῦ τρὶς ἀνάθεμά το ;
μήπως ἀμπάρι τὸ θαρρεῖ, καλύβι καὶ κοτέτσι,
μπᾶμ μπουμ καὶ πέσει κάτω ;

Ἡμιχόριον ναυτῶν καὶ Στολάρχων χορευτῶν.

Πολλὰ βεβαίως τὰ δεινὰ,
ποῦ πέρνειν κάμπους καὶ βουὰ,
ὅμως οὐδὲν δεινότερον εἰς τὸν πλανήτην πέλει
παρὰ νὰ γίνῃς Μοῖραρχος τοῦ Στόλου τοῦ κλεινοῦ,
κι' ὁ τῶν Ναυτῶν Ὑπουργός γιὰ γούστο νὰ σὲ στέλλῃ
νὰ βομβαρδίσῃς φρούρια σὰν τὸ Καραμπουρνό.

Μακρὰν εὐθύμων θαλιῶν
ν' ἀναγουλιάζῃς, νὰ ξερῆς,
τὸν πόντον δὲ τὸν πολὺν
ἡμέραν νύκτα νὰ περνᾷς.

Μέσα σ' ἐκτάσεις ἄχανεις
νὰ βλέπῃς μόνον ἄστρα,
κι' ἐκεῖ ποῦ τρέχεις ἐμμανῆς
νὰ βομβαρδίσῃς κάστρα,
σορόκος αἶφνης νὰ φουᾷ,
ὁ μαῦρος πόντος νὰ λυσσᾷ,
σὰν ψάρι νὰ σπαράζῃς,
καὶ Πόδισον νὰ κράζῃς.

Φουρτούναις νὰ σὲ πιάνουνε καὶ νὰ σοῦ φέρνουν ζάλαι,
νὰ τρέμῃς κι' ἀπὸ τὴν στεριά μήπως σοῦ ρίξουν μπάλαι,
νὰ παραδέρνῃς 'στὸ νερό
μὲ φῶς καὶ μὲ σκοτάδι,
νὰ μὴ σοῦ δίνουνε καιρὸ
νὰ ρίξῃς παραγάδι.

Νέχῃς τὸ μνημὲν πρὸ ποδῶν
καὶ νίκη νὰ γυρεύῃς,
νὰ τρέχουν ψάρια σωρηδὼν
χωρὶς νὰ τὰ ψαρεύῃς.

Ἐτοῦ Πόντου τὴν διάκρισιν ἡ Μοῖρα σου νὰ στέκῃ,
νὰ τρέμῃς μήπως Ἰωνὰ σὲ καταφάγῃ κῆτος,
καὶ νάχῃς κι' ἕνα Ὑπουργό, σωστὸν ντεληφουσέκη,
νὰ σοῦ σφυρίζῃ σκτύπησε τὸ πᾶν ἀδιακρίτως.

Καὶ μόλις πᾶς ν' ἀναπαυθῇς
ν' ἀκούῃς τὸν Ναυτικό
νὰ λέῃ «ξανασήκω
καὶ ξανακτύπα παρευθὺς.»

Καὶ νὰ ξανασηκώνεσαι
καὶ νὰ ξανασφριγᾷς,
κι' ὅλο νὰ ξεσθερκώνεσαι
μὲ τὰς διαταγὰς,
καὶ δὸς του πάλι ντράβαλα
μὲ δέματα σανοῦ,
μὲ τὸ Καραμπουρνό
καὶ τᾶλλα τὰ σαράβαλα.

Καὶ μετὰ τόσους κλύδωνας, βομβαρδισμούς καὶ σάλας,
νὰ βγαίνῃ κι' ἕνας Κόκορης καὶ μόνος του καὶ μ' ἄλλων
νὰ σκούζῃ μὲς 'στὸ ξαφνικό :
«Κοκορικί, Κοκορικό».

Σειληνῶν χορὸς ψάλλων ἡχηρῶς.

Ἀνατέλλει φαιδρὰ,
μεγαλύνουνος δίκη,
τὸ Ρωαίικο ὄρεξ,
Κοκορί, Κοκορίκι.

Δησμονήσωμεν βρόντους, πυρὰ καὶ πυρσούς
μαχητῶν εὐτραπέλων,
κι' ἄς προστρέξωμεν ὅλοι μὲ Βακχίου κισσούς
καὶ μὲ κλήματ' ἀμπέλων
ὅπου γίνεται τώρα καὶ τοῦ Κόκορ' ἡ δίκη...
Κοκορί, Κοκορίκι.

Ἐτῶν τρανῶν τὰ ρουθούνια μυρωδιὰς καὶ λιθάνια,
κι' ἄς ἔλθουν ἐδῶ πέρα
τοῦ γιγαλοῦ τὰ δελφίνα, τῆς στεριᾶς τὰ καπλάνια,
γιὰ νὰ πάρουν ἄερα,
καὶ ν' ἀκούσουν πῶς σπᾶνε τῆς δουλείας οἱ κρῖκοι...
Κοκορί, Κοκορίκι.

Ἐσχασθῇτε καὶ μοῖ,
τῶν μαχῶν μπαγιονέταις,
ἄς φουσκώνουν λαιμοὶ
φορτωμένοι σπαλέταις,
κι' ἄς σαλεύουν κι' ἄς τρίβουν τὰ σπαθιά μὲς 'στὴ θήκη...
Κοκορί, Κοκορίκι.

Ἐτὸ τρελλὸ Καρναβάλι,
ποῦ τρελλαίνει τὸ γένος,
ὁ καθεὶς ἄς προβάλλῃ
σακαράκα ζωσμένος.

Ἐς κυττάζῃ μὲ σέβας κεχνηταῖον ἄσπερι
τῆς κοιλιᾶς του τὸ πάχος,
κι' ἄς περάσῃ μὲ χήναις κι' ἄστακούς εἰς τὸ χέρι,
Στρατηγὸς ἢ Ναυμάχος,
κι' ἄς φιλοῦν οἱ ραγιᾶδες τὸ χρυσὸ του μανίκι...
Κοκορί, Κοκορίκι.

Μπᾶμ καὶ μπουμ πατατράκα 'στὴν οὐδέτερη ζώνη,
ὁ Σουλτάνος ὁ φίλος κι' ἄλλους φόρους μαζώνει,
ὁ δὲ Πρέσβυς ὁ Τούρκος 'στὸ Παλάτι πηγαίνει
κι' ἀπ' ἐκεῖ ξαναβγαίνει,
ἢ ἔτσι κύρος λαμβάνει βουλευμένη συνθήκη...
Κοκορί, Κοκορίκι.

Ἐς πηδοῦν τσελεπῆδες
μὲ Σινιόραις βαμμέναις,
ἢ χρυσαῖς των λεπίδες
μᾶς δοξάζουν κρυμμέναις,
μὰ σὰν 'βγοῦν ἀπομένει μὲς 'στῆς θήκας ἡ Νίκη...
Κοκορί, Κοκορίκι.

Ἐξορματ' εὐσταλεῖς
ἔστων χορῶν τὸ παρκέτο,
κι' ὁ γλεντζές Φασουλῆς
μὲ Ναυάρχου κασκέτο
ψάχνει νάβρῃ μπουρλοτα 'στῆς θαλάσσης τὰ φύκη...
Κοκορί, Κοκορίκι.

Τοῦ Λεβίδου μαρτυρία καὶ θριάμβων ἱστορία.

Ἡ δίκη τὸ Βασίλειον ἐκ βάθρων συνταράττει,
κι' ὁ Κόκορης ἐπρόβαλε μαζὶ μὲ τὸν Μπεράτη,
κι' ἦτο πυκνὸν τὸ πλῆθος
κι' ἔπαλλε κάθε στῆθος,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν Κόκορην χειροκροτεῖ μόνος
καὶ μὲ πολλοὺς συγχρόνως,
παρίστατο κι' ὁ Περικλῆς ἀνάμεσα 'στὸ σμῆνος
τὸν θαρραλέον Κόκορην χειροκροτῶν κι' ἐκεῖνος,
κι' ἐφώναζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
«Κοκορικὸ, Κοκορίκι».

Τὰδε Λεβίδης λέγει
καὶ σείεται κι' ἡ στέγη,
πῶς ὁ Σαχτούρης εἰδεινε παλληκαριά μεγάλη
κι' ἀπέξω τοῦστελνε χαρτιά
καὶ τοῦγραφε φαρδῆα πλατεῖα
πῶς μὲ τοὺς Στόλους εἴμπορεῖ τῶν Φράγκων νὰ τὰ βάλῃ.

Ὁ δὲ Λεβίδης φοβηθεῖς
τὴν ἀπειλὴν ἐκείνην,
πλεῦσε, τοῦ λέγει, παρευθὺς
πρὸς τὴν Αἰκατερίνην.
Ὅμως αὐτὸς ἐπέμενε κατὰ τὸ λέγειν ὧν,
καὶ τόβαλε σεκλέτι
κι' ἀμέτρη μωαμέτη
νὰ πᾶν κόντρα μόνος του τῶν ἡνωμένων Στόλων.

Γιὰ τὸ Θεὸ, τοῦ φώναζαν, καιρὸς δὲν εἶναι τώρα,
κόψε τὴν τόση φόρα,
ἐκεῖνος ὅμως ἤθελε νὰ κἀν συμφορὰ,
κι' ἐπρόσμεν' ἐβδομάδες
τῶν Φράγκων τῆς ἀρμάδας
νὰ πᾶνε νὰ τὸν εὕρουνε 'στῆς Σκιᾶθου τὰ νερά.

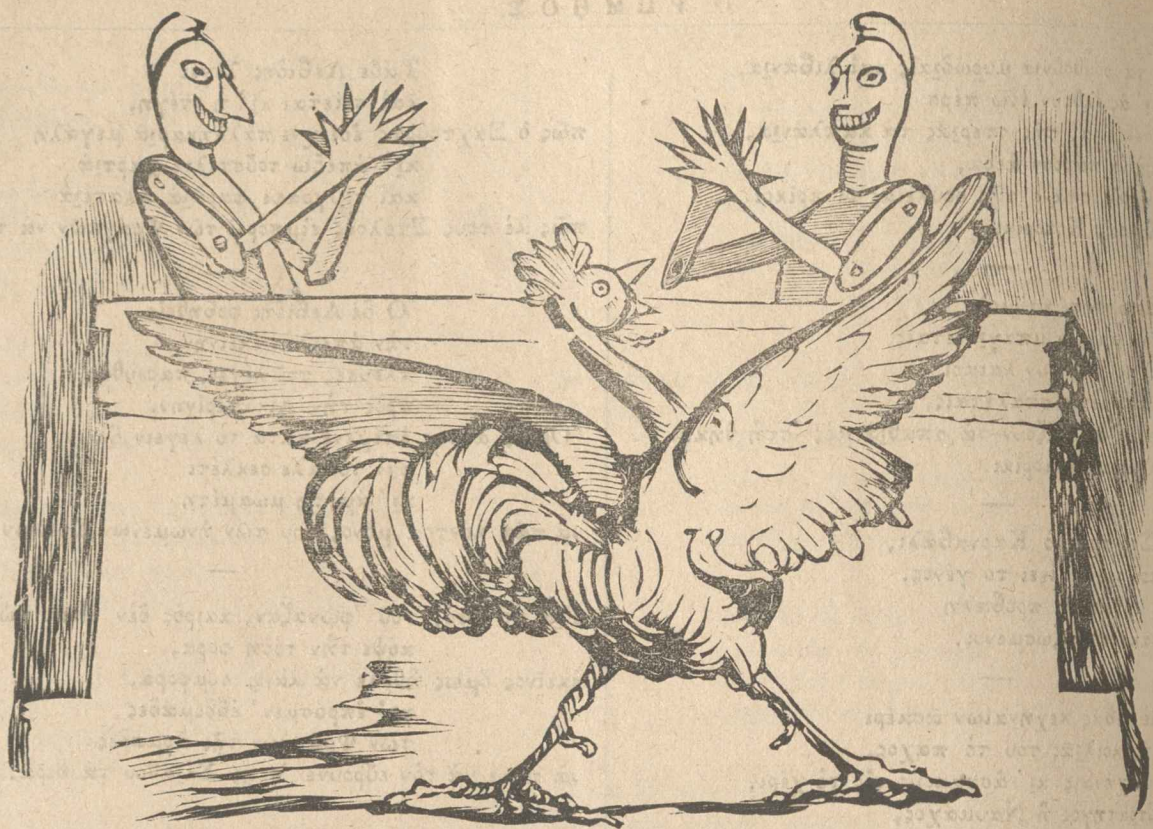
Πλὴν καιρὸ μονάχα χάνει,
μιὰ φελούκα δὲν ἐφάνη
τῆς Εὐρώπης ἐκεῖ πέρα
μ' Εὐρωπαϊκὴ παντιέρα,
μήτ' ἐτόλμησε καράβι
μὲ τὴν Μοῖρα νὰ πιαστῇ,
κι' ἡ Φραγκιά νὰ καταλάβῃ
τί βερύκοκκον ἐστί.

Κι' ὁ Λεβίδης τῶν Ναυτῶν μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς φαστήρας
τέτοια γράφει κάθε τόσο πρὸς τὸν Ναυκλήρον τῆς Μοῖρας :
«ἄλλα λὲς κι' ἄλλα μᾶς κάνεις,
βάλθηκες νὰ μᾶς τρελλάνῃς».

Μαρτυρεῖ πῶς εἶχε ρέψει, πῶς δὲν ἔμενε 'στὸ σπῆτι,
κι' ἔγραφε καὶ 'στὸν μεγάλο τοῦ «Κανάρη» Κυβερνήτη,
καὶ τὸν ῥώτησαν γιὰτὶ,
μὰ δὲν εἶπε τὸ διότι...
μυστικὸ θὰ τὸ κρατῇ
γιὰ τὸν κάθε πατριώτη.

Τρεῖς πάτωμα καὶ στέγη
κι' ὁ Λεβίδης τὰδε λέγει,
πῶς ὁ Μοῖραρχος τῆς Μοῖρας τοῦ βαστούσε τὸ βαρὺ
κι' ἄκουγε τὸν Θεὸωρῆ,
κι' ὁ Λεβίδης θυμωμένος ἔλεγε τοῦ Βασιλέως
πῶς δὲν γίνεται δουλειά,
κι' ἡ τῆς Μοῖρας ὁ Σαχτούρης ἐξ αὐτῆς ἀνακαλεῖται,
ἢ παραίτησις Λεβίδου παρευθὺς ἐπαπειλεῖται,
γιατὶ δὲ πυρὶ μιχθήτω
καὶ λὰ μούζικα φινίτο.

Καὶ τὸ Στέμμα βυθισμένο σὲ μεγάλη συλλογὴ
μούλεγε πῶς δὲν συμφέρει τέτοιαις ὥραις ἀλλαγὴ,
πλὴν ἐπέμεινε κι' ἐγὼ
νὰ μοῦ κἀν τὸ χατήρι...
γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ
τέλειωσε τὸ πανηγύρι,

καὶ σὰν εἶδε τὸν Λεβίδη θυμωμένο Κάθο-Ντόρο
 'πῆρε τὸν κοντυλοφόρο,
 κι' ὁ Σαχτούρης ἀνεκλήθη, κι' ὅλ' οἱ πολεμάρχ' οἱ ποῦροι
 μοῦ 'φώναζαν ἀποῦρι ποῦρι,
 ἔχεις κούτελο καὶ μούρη».

Πλὴν ἐγὼ πολλὰ μοχθήσας κι' ὑπὸ βάρους κεκυφὼς
 ὑπηρεσιῶν μεγάλων,
 τὴν ἀνάκλησιν ἐκείνην δὲν τὴν ἔβγαλα 'στὸ φῶς
 πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλων,
 μὰ σὰν εἶδα πῶς καὶ πάλιν ὁ Σαχτούρης δὲν ἰδρόνει
 κι' ἐκ τῶν τόσων προσταγῶν μου μῆτε μίαν ἐκπληρόνει,
 καὶ σὰν εἶδα πῶς καὶ πάλιν δὲν θὰ κάνωμε χωρὶς,
 πῶς ψαράκια τηγανίζει μιὰ χαρὰ 'στὸ μαγειριό,
 ξανατρέχω μὲ γεινάτι
 μιὰ καὶ δὴ ὁ μὲς 'στὸ Παλάτι,
 καὶ τοὺς εἶπα... τί δὲν εἶπα ;
 'στὸ νερό πῶς κάνουν τρύπα,
 καὶ παραιτήσιν θὰ δώσω τώρα πλέον δίχως ἄλλο
 κι' οὔτε θὰ τὴν ἀναβάλω,
 ὁ Λεβίδης στέκει ντοῦρος, τὴν παραιτήσί του δίνει,
 καὶ τζορτζίνα δὲν θὰ γίνη,
 πλὴν ἀνάβαλέ την πάλι, μοῦ φωνάζουν ἀπὸ 'πάνω,
 τότε πλέον τί νὰ κάνω ;
 τὴν ἐξαναπῆρα 'πίσω
 δίχως γρῦ νὰ ξεστομίσω.

Τότε μοῦγραφαν ἀπέξω πῶς τῶν λύχνων τὰς ἀφᾶς
 'πῆγαν κι' ἔκαυσαν τῶν Τούρκων ὀλοκλήρους τὰς τροφάς,
 κι' ἐφοβήθηκαν οἱ Τούρκοι κι' ἡ Τουρκάλαις ἡ μαριόλαις
 κι' ἐγίνε μεγάλη φέστα,
 μὰ ξανάγραψαν κατόπιν πῶς δὲν ἐκαῆκαν ὅλαις
 κι' ὅτι μένουν κάτι ρέστα,

κι' ἔγραψα πρὸς τὸν Σαχτούρη «σύρε μὲ καμπόσαις
 γιὰ νὰ κάψης καὶ τῆς ἄλλαις».

Αὐτὰ λοιπὸν συνέβαιναν καὶ τόσα ποῦ δὲν εἶπα,
 μὰ μέσα σ' ὅλα τᾶλλα
 μὲ σχέδια μεγάλα
 ὁ Θεωράκης μούστελνε συχνὰ τὸν Σουμαρίπα,
 ποῦ λὲς πῶς ἦτανε κι' αὐτὸς τοῦ Συμβουλίου μέλος,
 εἰς τὸν «Ρωμὸν» τὸν προσεχῇ συνέχεια καὶ τέλος.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Βιργινία Μαλακᾶση καὶ Σισμάνης Περικλῆς,
 χαιρετίζει τὸ ζευγάρι κι' ὁ Ρωμὸς ὁ μεραλῆς,
 καὶ τοὺς ραίνει μὲ κουφέτα, νὰ κι' ἐκεῖνος, νὰ κι' αὐτὴ,
 ἕνας νεῖδος χαριτωμένος καὶ μιὰ κόρη λατρευτὴ.
 Οἱ χρυσοὶ τῶν ἀρραβῶνες ἐγίναν 'στὸ Μεσολόνη
 κι' ἔψαλαν τὴν ἔνωσιν τῶν ἀπαλοὶ Χαρίτων φῆνη.

Ἐταιρεία Μουσικὴ
 κι' ἀληθῶς μοναδική,
 ἔδωσε δὴ συναντίαις, κι' ἀνεκραύγαζε τ' ἀσκήρι :
 ἐχίλια χρόνια νὰ μᾶς ζήσει, κύρ Μάεστρο Καμπόλαις.

Διαβάστε τὸν Ἀλτῆ γαν, ἤγουν τὸν Πικουίλ
 μυθιστορίαν πρώτης,
 ποῦ μετ' εἰκόνας κατ' αὐτὰς τὸν ἔβγαλε ποικίλων
 ὁ τῆς Κορέννης Χιώτης.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Σωτήριος Στρατήγιος
 Ἀσκληπιάδης ἄριστος ἐξῆλθεν ἐν ὀλίγοις.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαπέντε
 στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, πρὶν νὰ φθάσῃ στὴ γῆ.